

Марта

Музика: В. П. Нешевъ

и далече. Баба Марта

и, Елико, ставай, сине!

и, тебе галатъ и се малатъ.

вече и децата —

лави, но мили.

имъ сърдичата,

здраве, радостъ, сили!

Елисавета Багряна

Ковачъ

Още слънце не изгръло,
още птиче не запъло
и ковачътъ бай Иванъ
своята работа захвана.

Хей го, свѣтнало желѣзо
отъ жаравата извади,
па издигна чука леко
и заудря върху него.

Удря, удря съ всичка сила,
по чело го потъ избива,
и желѣзото кораво
въ остъръ плугъ го изковава.

Въ него младъ орачъ ще впрегне
два та вола и ще тръгне
съсь копралъ въвъ ржката
да оре, оре нивята.

Георги Гаджевъ

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Георги Караславовъ

Роденъ е презъ 1904 год. въ с. Дебъръ, босилеградско. Той е единъ отъ нашитъ талантливи писатели. Издалъ е книгитъ, за възрастни: „Уличници“, „Кавалътъ плаче“, „Споржиловъ“, „Селкоръ“, „Татулъ“ — романъ, за който бѣ награденъ отъ Писателския съюзъ — 1938 год., и др., а за деца: „Ученитъ мишки“, „Спасители“ и „Пилето съ златната перушина“ — разкази. Георги Караславовъ познава основно живота на нашето село и го предава плътнo и убедително въ произведенията си.

е отплаща

и азъ да дойда.

— Нѣма нужда, мила Лиске. Мина кума Лиса второ писъмце му писа: вече тази мода. Въ този снѣгъ и въ „Куме Вълчо, вече съмъ здрава, на този студъ да не съмъ пкъ толкозъ крака съмъ вече права. Ще ти дойда лудъ, да те пусна тамъ на гроба, и на гости, нищо че сж зимни пости“.

Вълчо щомъ това прочете, развълчо грабна й паритъ и хвана тупка му сърдцето. Ядъ го хвана. Ехъ далечъ горитъ. Купи цѣлъ човаль съ тази глупава лисана. (Туй на себе си храница отъ близката воденица и къмъ го каза.) Ехъ така я силно мразя. Нѣкжщи се отправи. А дечицата му мамъ мѣсто тукъ за нея, самъ добре двечки бѣха слаби, като клечки. Трима си азъ живѣя. Следъ това се пакъ ядоха и пиха, тѣй живота си спасиха. замисли. Но какво ли чудо стана,

Две недѣли щомъ минаха, сѣр- кума Лиса та остана? Ще ме хване дечната кума Лиса кратко писъмце въвъ лъжата тази лисана опашата. И написа: „Драги Вълчо, една седмица въвъ този сжщи мигъ той издаде вечъ става, както нѣщо съмъ болнава. страшенъ викъ. И съсь свойтъ двама Нали знаешъ, нѣмамъ никой. Въвъ сина замина далечъ въ чужбина. гората съмъ самичка и безъ хлѣбецъ и водичка. Моля ти се, помогни ми и

Славчо Ангеловъ

инко и стражара

Текстътъ отъ Любомиръ Дойчевъ

се смѣ
полета
каскета.

Ала крѣчмаря бай Палинко се пробуди,
ослуша се и почна да се чуди
на този шумъ тамъ долу при вината
и бързо, бързо стана отъ кревата.

— Навѣрно тукъ крадецъ е влѣзълъ, —
помисли бай Палинко и зарязъ
пищова си, и босъ, макаръ по риза,
по стѣлбитъ съ свѣщъ въ ржка заслиза.

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

Маркъ Твенъ писалъ на единъ нему съвсемъ непознатъ господинъ:

— Уважаеми господине, приятели ми разказватъ, че вие сте приличали много на мене. Не бихте ли били тѣй добри да идвате у насъ всѣки вторникъ и петъкъ, когато се бръсна, за да ми служите за огледало, тѣй като старото ми огледало вчера се счупи, а ново да си купя — не ми стигатъ паритъ?

*

Знаменитиятъ английски художникъ Уистлеръ билъ голѣмъ шегобиецъ. Веднажъ той повикалъ прочутия лѣкаръ Макензи и го помолилъ да прегледа кученцето му.

Лѣкарътъ се ядосалъ, но се съдържалъ и прегледалъ кученцето. На другия денъ той пкъ повикалъ художника и го помолилъ да боядиса дървената ограда на градината му.

*

Сократъ видѣлъ единъ глупецъ, че се гордѣе съ новитъ си дрехи, приближилъ се до него и му рекълъ, показвайки костюма му:

— Знаете ли, че това го е носила овца и пакъ овца е останала?

*

— Татенце бе, защо толкова често купувашъ тупалки? — пита любопитния Славчо.

— Защото, чедо, — отговаря бащата, — майка ти е добра кжщовница и често изтърсва чергитъ и... праха отъ гърба ми.

„Ежо-Кежо Тараежо“

Това е най-хубавата книжка съ разкази, написана отъ писателя Панчо Михайловъ и илюстрирана отъ художника В. ЛАЗАРКЕВИЧЪ. Цена 50 лв., но на нашитъ читатели се отстъпва САМО ЗА 20 ЛЕВА. Доставка се отъ г. ПАНЧО МИХАЙЛОВЪ, ул. „Патр. Евтимий“ 18 — София